

Евгения Красимилова Георгиева 12^а клас

Откраднатото кипарисче

Есе

*“Всред адски огън, в боен ред,
вървахме Ломци все напред.”*

2017 година. Точно преди един век по това време нашите прадеди са проливали кръвта си по бойното поле.

Дали днес сме достойни наследници и с гордост носим фамилията на тези храбри мъже? Заслужават ли си жертвите, дадени от тях?

Преди много години, далечни и непознати за днешното поколение, да дадеш живота си в името на родината е било повод за гордост и въпрос на чест. Млади момчета и зрели мъже, бащи, братя, приятели, съпрузи с усмивки на лицето и сълзи на радост в очите са загивали с мисълта, че така спасяват своите любими хора, своята любима страна. Днес войни се водят предимно в киберпространството и единственият потърпевш е мишката на компютъра.

Малко са хората, които се интересуват с цената на какво днес са живи, свободни, независими. Титлата “военен” по-скоро буди присмех, отколкото поражда уважение. Войните са далеч от нас и ни натъжават през петте минути, през които трае репортажът за тях по новините. След това забравяме за страдащите хора или ги почитаме с едноминутно мълчание и толкова.

В моя роден град Лом е поставена плоча на Стефан Илиев-командир на петнадесети пехотен полк, участник в Първата световна война. Един от многото, от хилядите, дали живота си за бъдещето на България. От двете страни на плочата-зелени кипарисчета-в знак на обич към героя, на признателност и преклонение пред паметта и саможертвата, пред вечността.

Но...в незнаен ден, в незнаен час, незнайна ръка посяга и отнема едното кипарисче. Проява на вандалщина, на болен мозък или нравствена деформация е всичко това. Не мога да си отговоря. Стоя безмълвна, думите не стигат. Срещу героичното, жертвеното, прекрасното се изправя грозното, пошлото. В съзнанието ми бушуват противоречия от чувства. Гняв срещу посегателството, срещу моралната поквара и безсилие да се преборя с подобна вандалщина. Но водеща е болката в душата ми, породена от невъзможността да реагирам. Защото подобни прояви се случват не за първи път.

Питам се можем ли да градим бъдещето си, ако не опазваме настоящето, ако не ценим миналото си?

Къде са наследниците на Левски и на Ботев? Къде са наследниците на немилите-недраги Вазови герои?

Сещам се за думите на хилендарския монах Паисий: "О, неразумни юроде! Поради что се срамиш... " да си спомняш за славното бесило, за пролятата кръв, за знайните и незнайни българи, загинали, за да можем ние днес да живеем. И сякаш чувам гласа на Патриарха на българската литература Иван Вазов:

Стресни се, племе закъсняло!

Живейш ли, мреш ли, ти не знайш!

След теб потомство иде цяло-

какво ще да му завещаеш?

Вярвам, че промяната е възможна. С много усилия и жертви възходът на една велика нация може да бъде подновен. Радвам се, че в България има и други, които мислят като мен и това ми дава сили.